

Lezing: Mattheüs 21 : 1 -11

Vandaag is het palmzondag, maar ook passiezondag. Een moeilijke zondag, Palmpasen, een vrolijke intocht en het begin van de lijdensweek - dat lijkt te wringen.

Maar maakt juist deze combinatie het hele verhaal over Jezus niet des te geloofwaardiger en herkenbaarder?

Juist ook in onze dagen. We zijn blij vanwege de uitbundige lente maar somber vanwege het corona virus dat ons land in de greep houdt.

Ik weet niet wat voor beelden u ziet als u aan de intocht van Jezus in Jeruzalem denkt. Dan zie ik toch vooral die beelden uit de film Jesus Christ Superstar voor me. Jezus die door een uitbundige menigte wordt binnengehaald.

En nooit hadden we toch kunnen denken dat we die beelden zo anders voor ons zouden zien. Een grote menigte: ondenkbaar nu. We krijgen de oproep om vooral toch thuis te blijven. En ons in een menigte begeven, dat wordt verboden en als we met meer dan drie mensen op weg zijn dan wacht ons een boete. Wij leven in een andere tijd, een heel andere tijd. Waarvan we ons nooit een voorstelling hadden kunnen maken.

Zo kunnen wij ernaar verlangen, juist in deze tijd, om weer vrijuit te kunnen gaan, te kunnen zingen, samen met anderen. Maar we houden afstand. Anderhalve meter. We kunnen niet bij elkaar komen.

En dat doet zeer.

Want stil is de straat. Overal zijn de mensen in huizen verdwenen.

Er is bij ons geen sprake van een uitbundige Palmzondag.

Geen uitvoeringen van Mattheüs – of Johannes passie.

Ook in Jezus'tijd was er niet alleen uitbundigheid. Want het ene moment wordt Hij binnengehaald als de koning en toegejuicht, het volgende moment dreigt hij gevangen genomen te worden, zoals we straks het lied verwoordt: "Heden hosanna, morgen kruisigt hem".

Van de ene dag op de andere dag kan het leven er anders uitzien. En dat wisten we wel, diep in ons hart.

En soms werden we er hardhandig mee geconfronteerd, als we van een geliefde afscheid moesten nemen, als er een ernstige ziekte geconstateerd werd, maar toch....

Maar nu geldt het voor ons allemaal...

Hoe snel succes en voorspoed kunnen omslaan. We kunnen ons toch nog maar nauwelijks voorstellen dat we ons een maand geleden nog druk maakten over de 100 km maatregel, over het kiezen van een vakantiebestemming, over uitjes die we met een zonnig Pasen zouden ondernemen. Niets is er van dat alles meer van belang.

We maken ons zorgen om onze gezondheid, om de mensen die ons lief zijn, die we niet meer mogen aanraken, nauwelijks nog zien. Zo snel kan dat dus omslaan. Het ene moment lacht het geluk je toe, het volgende moment valt datzelfde geluk als een kaartenhuis in elkaar.

En worden we op ons zelf teruggeworpen, op de hulp van anderen, kunnen we niet meer naar de kerk.

Hoe zullen we ons leven verder invullen, voor ons ligt een weg van vallen en opstaan.

Zoals ook de weg en Jezus een weg van vallen en opstaan was. En Hij sloot zijn ogen daarbij niet voor de donkere kanten van het leven.

Met Palmпасen vieren we dat Jezus als een koning de stad Jeruzalem werd binnen gehaald. Mensen geloofden dat Hij in zijn eentje de Romeinen zou verslaan en vrede zou brengen. Een paar dagen later zou Hij sterven aan het kruis. Wat Jezus vooral wilde was een nieuw soort denken. Hij was zachtmoedig. Hij wilde dat de mensen die altijd als laatst komen, een keer vooraan zouden staan.

En misschien denken we in deze dagen dan ook wel naar de zorg en het onderwijs.

Jarenlang was er weinig extra geld voor deze sectoren. Terwijl ze keihard werken en nu zijn ze opeens een vitaal en cruciaal beroep. Opeens zijn ze miljarden waard, terwijl docenten en zorgmedewerkers vele malengepleit hebben voor maar een paar miljoen extra in ‘normale tijden’.

Laten we hopen dat wij door deze dagen, door deze crisis zien dat de economie lang als een afgod voor onze samenleving is geweest, maar dat dat helemaal niet het belangrijkste is.

Mensen komen er nu achter dat we elkaar nodig hebben. In welke vorm dan ook. Je mist de kop koffie met een geliefde of een praatje met bekenden.

Laten we hopen dat straks na het virus de wereld niet weer terugvalt in oude gewoontes en in het oppakken van de oude economie.

En zou die nieuwe wereldorde waar Jezus duizenden jaren geleden op hoopte toen Hij Jeruzalem binnenreed op die ezel, zou die nu werkelijkheid kunnen worden? Al is het maar in kleine veranderingen.

De intocht van Jezus is helemaal geen koninklijke intocht.

De ezel waarop hij rijdt is maar geleend. Hij heeft geen kroon, geen zwaard, geen luisterrijk gevolg. Zijn pad is niet bedekt met kostbare tapijten. Er liggen vuile en bezwete kleren op de grond, de kleren van pelgrims.

Maar Jezus ziet de mensen die hem verwelkomen. Jezus ziet hen in de ogen en help hen op de been.

Palmpasen: een dag met een dubbel gevoel.

Blijdschap en ernst wisselen elkaar af.

Zo proberen wij ook in deze dagen op weg te gaan naar Pasen. En hoe anders dan voorgaande jaren is deze veertig dagen tijd verlopen. We zijn niet bij elkaar, maar wel met elkaar verbonden. Dat we met elkaar volhouden, hoe onze weg ook zal gaan.

Het is een weg waar vreugde en verdriet veel dichterbij elkaar liggen dan wij ooit konden vermoeden.

Zo gaan we de Stille Week in. Stil is de straat.
In ons hart klinken de woorden:

Komt er, God, een nieuwe morgen,
als een teken van uw trouw,
worden wij bevrijd van zorgen?
God, kom gauw.

Loosdrecht, Gereformeerde Kerk
ds. Hillegonda Ploeger